

כהן גדול פרק שביעי נזיר

א מ"ח פ"ח מהל'
טעות הלכה ט'
בב כ"ב מ"ח טס הלכה ט'
בב ג' ד' מ"ח טס הלכה ו'
ופ"ב מהל' טומאה
זח הלכה ב' סג עשין
לחל'
כד ה' מ"ח פ"ח מהל'
טעות הלכה ט'

מוסף רש"י

אילן המיסק על הארץ.
יהא סתור לרין בית
הקברות וימנע דמטמי בין
השמשות וקבני הסך (נדח)
1. היוצאות מן הגדר.
אנשי גדלות ובעלות מן
הגדר וקבני מלת אחת מהן
יאלן אלו ידעוין מסת' אחיה
מסן (מס).

פ"ה הרא"ש

אילן המסק על הארץ
נענפו מוכרלים ויש כות'
זח תחת אחד מן הענפים
אין ידוע תחת איו. וכן
גדלות אבנים הכוללות בין
המהן ויש בית מן המה
זחא א' מהן ואין ידוע
תחת איו ומידי שהן
תחת טמא דהכי משמע
ז' דם הגדה בסופו
שהמלקח תחת כולו טמא
דאי אלא שאריר מפסיק
ינדיש מהלך הגדר תחת
ז' מהם ור' לי דמידי
שהאילן עומד בהר"ו וכן
אבנים בולטים בהר"ו
הספק טומאה בהר"ו טומא
הקבנים נזרו עליה טומאה
בל בהר"ו היו טומאה
אוריתא וטמא ופביא
רוב כדומת לקמן רפ"ב
וידי' ומה שזכר גדרו
זכאירי יטמא אפילו אינו
אחיל על הנגוע בן
קבליש טומאה וחוציצין
פני הטומאה. ואי אברת
ידרה גזרה הוא לא למע' ל'
כיון דאמר' הנכנס דבר'
חוציצין טמא א"כ לא נזרו
ליה משום טומאה אלא
יברא בעלמא החמירו
ליה כרי שלא יצא אדם
מתק' ואורי' וא"כ האזה
מה לי: אלא לאו משום
ישא. שגורו עליה
מאחיל על המה לפי שאין
ציינים בה בקרים הוא
בעי הזאה: וכי קתני ומהו
שארא וביעתי דם ורובע
צמות ויבוצא בדם: הני
זלים בני הזאה נינהו פ'
דם הנוגע בכלים בר'
ואה הוא בתמייה והלא
כלי אב הטומאה ואדם
ונגו בו ראשון וטמא
טומאה ערב:

ואינו סותר את הקודמים. וגם אין עולין לו למנין נזירותו: ומתחיל
ומונה מיד. במקום ששפק למנות כשנעמא לא יתחיל
למנות שמי טומאה אין עולין לו לימי נזירותו וגם קרבן שזיר טמא
מביא מטמא ועולת העוף ואשם זה אינו מביא וקשה לרש"י דשעלמא
כולהו ניחא דכי נמי איו קומר

הקודמין אין עולין לו אלא כלים
הנוגעים בנת דלפני כלי שטף קאמר
כדמשמע בנמ' וכשנגע בהם הנזיר
אינו טמא אלא טומאת ערב [אמאין]
אין עולין לו: באמת אמרו ימי
הזב והזבה. נזיר שהחיל למנות
ונעשה זב: וימי הסגרו. שפרחה זו
נרעת והסגיר אותו הכהן ועמד בעינו
או כיהה עולין לו לימי נזירותו:
אילן המיסק על הארץ. כפי' דס'
הגדה (נדח טו). אמר דמדאוריי'
לאו אהל מעליא שהנעפים רחוקים
זה מזה ואין בהם פומח פומח אף כי
יש זודאי כות מן המת תחת אחת
מהן ומן המורה טהור כי הלך תחת
כולן ודבן הוא דגורו טומאה בהלך
מתחיו: ופרעות אבנים היוצאות מן הגדר. הסמוך לביט
הקבכות ויש סס נפל תחת אחת מן האבנים וגורו כחמים טומאה
למהלך תחת אחת מן האבנים אף כי שפק טומאה ברה"ר ספקו
טהור ובמס' נדה (ג' טס) משמע דמהלך על פני כולה טמא בודאי:
ארץ העמים ע"א אוריא נזרו. כגון מהלך בשדה תביה ומגדל
גדולות יותר ממי' סאה שאין מקבלין טומאה או על גשר
ארץ העמים או הכנסם בקרון או בפקיניה שהחמירו בה יותר מבהל
המת כדי שלא יאל מלך לחז"ל: או דלמא משום גושא. דוקא המאחיל
על גושא גזרו כמי שמהחיל על המת מפני מתי מכול או מפני
רוב משהלך שנהרגו בחז"ל אכל הנכנס בשדה תביה ומגדל או
בקרון או בפקיניה לה והא דמשמע כפי' קדשנה (ד' טו): דגורו על
גושא ועל אירא התם הי"פ בין לנוגע בגושא בין מהחיל על גושא
בלא שום הפסק לגושא [אכלן] צבא בשדה תביה ומגדל שיש הפסק
לא איירי והקשה הרב ר' יעקב מאורליי"ש דמן "בפ"ק דהלכות ולו
מטמאין כנגע וצמחא ולא צבאל ארץ העמים וביט הפרם כו' והכא
משמע דפשיטא לן דטמאה צבאל כי מהחיל מיהא על גושא בלא
הפסק שדיה תביה ומגדל ומיך דהתם מירי בגושא תביה מאן
העמים לא"י ור"ת אומר דהיא נשית קודם גזרה החמירה דשבת
דלמך התם (בפי' קדשנה טס) דמשעיקרא לא גזרו על אירא ולא כלוס
ועי"ל דאינו מטמא עד שיתכנס סס ראשו ורובו כדמשמע בשלהי סוגיין
ולא כשמתכנס ידו לצד דאליו צבאל המת מטמא אפי' כמתכנס ידו:
ר"ש ומה בני' ובו' ואי אברת משום אוריא הואא ס"ה. דליו

ואינו סותר את הקודמים ומתחיל ומונה מיד
וקרבן אין לו באמת אמרו ימי הזב והזבה
וימי הסגרו של מצורע הרי אלו עולין לו:
נב' (ו' ואלו הן הסככות: אילן המיסק על
הארץ ופרעות (ט) היוצאות מן הגדר: וארץ
העמים: איבעיא להו ארץ העמים (ט) משום
אוריא גזרו עליה או דילמא (ט) משום גושא
גזרו עליה ת"ש ומה בשלישי ובשביעי ואי
אמרת משום אוריא הואה למה לי אלא לאו
משום גושא לא לעולם אימא לך משום
אוריא וכי קתני אשארא הכי נמי מסתברא
מדקתני וכלים הנוגעים במת ההני כלים
בני הזאה אינון אלא שמע מינה אשארא
ליבוא

ואין סותר את הקודמים. והאי דתנן בפ' הריני נזיר מגלה (לעיל טו):
מי שזיר נזירות מרובה והשלם נזירותו ואחר כך צבא לארץ כו' צ"ה
אומרים נזיר כצתלה וסותר את הקודמין התם הוא שטמא לפי
שעשה נזירותו בח"ל ואין עיקר נזירותו (ה) אלא בח"ל אצל כאל שטמא
ואחר כך יאל אינו זרין לסותר את

הקודמים: (ד) וסופרו של מצורע. דהיינו
אחר חלוטו הוא דהאי קרא וכבס
נגדיו וגו' (ויקרא יד) בסקוף ימי חלוטו
כמידי דהיינו כשנזרפא מנזרעתו
כדכתיב זרשא דעיינא ויאל הכהן
אל מחוז למנהה וראה והכהן והנה
נרפא וגו' ואז הוא מגלה כדכתיב
וגילה את כל שערו ומתחילין ימי
ספירו ולאחר ימי ספירו מגלה פעם
שנית כדכתיב כשהוא קרל גופיה
וישכ מחוז לזהלו שבעת ימים וכמידי
היה ציוס השיבי יגלה את כל שערו
וגו' וימי ספירו של מצורע אותן ימים
שכתבו בהן וכבס המטטר וגלה את כל
שערו ורחץ במים ואחר יבא אל המחנה
וישכ מחוז לזהלו שבעת ימים וימי גמרו

של מצורע היינו ימי חלוטו דכתיב בזה (טס ג) צדל ישכ מחוז למחנה
מושכו (ה) אחר תגלחיות הללו של מצורע אינו סותר את הקודמין
ואחר יתחיל למנות ימי נזירותו אלא למקום ששפק יתחיל הוא שמתא
נזירות מרובה כדי שיחא זו גדול שיער לי יום לאחר שתגלה
בתגלחיות שמים של מצורע ואף אותן ימים של ספרו ושל גמרו אין
עולין לו למנין: צבאת אמרו. הלכה היא למשה מסויי ימי הזב והזבה
וימי הסגרו של מצורע ימים הראשונים שכתבו בהן (טס) והסגיר
הכהן שבעת ימים וכמידי והסגירו הכהן שבעת ימים שנית עולין לו ממנין
ימי נזירותו. ולקמן) מפרש מהיבא דמידי (ג) איבעיא להו אלו
העמים משום אוריא. נמי גזרו עליה והיבא דליחא אוריא בלא
גושא כגון לכנס בה בקרון או בפקיניה שלא פסע לארץ אלא כנסם
בה באירא (ט) קליש ליה טומאה: או דילמא משום גושא. דטומאה

חמורה הוא דגורו עליה ולא משום אוריא דהיינו טומאה קלה ואם
כנסם בה צרבלו כמאן דנגע בקבר דמי אכל בקרון לא: ואי
אמרת משום אוריא. היבא דאיכא דאיכא אוריא בלא גושא מי הויה לה
טומאה חמורה כולי האי דתיבעי הואה פלישי ושביעי: וכי קפני.
ומנה צלשיי' ושיעי' אשארא לכלים סככות ופרעות ואלו ארץ העמים:
הכי נמי מסתברא. דלא אכולהו קאי מדקתני כלים הנוגעים בנת:
והני כלים בני הזאה נינהו. כלומר ואם נוגע נזיר בכלים
הנוגעים בנת נרין הואה בתמייה: אלא לאו שמע מינה. לאו
אכולהו קאי אלא אשארא קאי אהגן דבנין הזאה נינהו:
מאי

אזכה שיתכרו צב"ה הזאת ג' ו' הואל ומטמא אף כי הפסק צינו וצין הגוש דאינו כלל מענין טומאת אהל המת להצריך הזאה
ג' ו' קתני אשארא הי"נ מסתברא ומלל כלים הנוגעים בנת בני הזאה נינהו. והלא אינו טמא הנוגע בהן רק
טומאת ערב ולא טומאת ז' אלא ש"מ אשארא דמשמע ליה דלפילו בכלי שטף איירי דנגעו בנת דהו אז טומאה והנוגע בהם טמא טומאת
ערב כנוגע בטמא מת בעלמא דלא צביא הזאה אלא ש"מ אשארא ואת' ולישיני ליה דהני כלים בכלי מתכות מיירי דאדם הנוגע בהם
טמא טומאת ז' וצעי הואה ג' ו' דחרב כחלל ואורית דע"כ לא מתוקמא ממני' בכלי מתכות דא"כ הנוזיר מגלה דחרב הרי הוא כחלל. ושלח
לו רבינו חיים כהן אחיה בית אשר תבנו ליה א' דלזן נזיר מגלה עליו הי"ה דהאן מזהיר עליו ואין לך בית שאין צה שום כלי מתכות שהיה צבאל
המת או שום מסמר כדאמר' בנמס' שמחות (פ"ה הל' כה) כל טומאה שהנזיר מגלה עליה כהן מזהיר עליה ותו דצדיחא תיחא בתוספתא ובנמס' הלכות
(פ"ה) דקחשיב התם ד' טומאות בנת כליה כלים הנוגעים בנת ואדם בכלים כוללים צבאדם טומאים ז' והביעי' בין אדם בין כלים שמתין טומאת ערב
וקאמר צב"ה לתרומה וקדשים אכל נזיר אין מגלה אלה על המת בלבד פי' למעוטי כלים הנוגעים בנת דאיירי בהן דהא דלא מגלה על אבר מת הרי
ואכל הני דתנן בצמתי' וז"כ ממני' דהתם בכלי מתכות איירי דבכלי שטף אי אפשר להיות טומאים ד' [אלא] דוקא' בכלי מתכות דלמך
רסננא חרב כחלל משכחת להן כמו שמפורש אכל כלי שטף אינו כחלל אלא דלזן הנוזיר מגלה עליהן ° והא דלא אוקיי ממני' בכלי מתכות
משום דבלאו הכי קיס ליה דקתני אשארא דע"כ לאו אכולהו קאי ומוה ג' ו' דהא קתני נמי ימי ספרו וימי גמרו דלאו בני הזאה אינון.
ומשמעתין קשה למה שפירש הר"ר יצחק מסימפונ"ט דמתני' דהלכות בין בכלי מתכות בין בשאר כלים דכולהו גמרי מכלי מתכות דלמך
חרב הוא כחלל וה"ה לשאר כלים דצדיחא אמר' צשמעתין דנוגע בשאר כלים אינו טמא אלא טומאת ערב ומיהו קלמ יש לדחות דהא דפריך
הכא בני הזאה נינהו לאו כללים הנוגעים בנת אלא אספרו ואגמרו קאי דזמר הני והיו כמו וכו' ° ולא יז"ל וז"ע מהרפ"ש. וה"ר יצחק
הביא ראייה מתוספתא דכלים (פ"ו מי"ק) החמת שיהא בתור ופיה למעלה מן התנור ועלם כשעורה כרוך בפי' או צביר ומתון
למכה הוא עהור והתנור טהור הוא עהור משום דכרוך בפי' והתנור טהור דתוכו ולא תוך תוכו צה הטהור ואחו צו והעלהו טמא
לפי שהסיט עס כשעורה וטמא את החמת תורה החמת וטמאה את התנור אלמא דחמת כחדם ונעשית אצ הטומאה לטמא את התנור
וש"כ ג' דלאו כלי מתכות הוא משויין ליה כחדם להיות אצ הטומאה כמיהו שיעמא בעסם דהוי אצי אצות ויש לדחות דהתם משום
דיקרב צדיקרב הוא דהאדם ניעמא צמשא דעס כשעורה [ז] ונשעה שיהי [גושא] עלם המת שהוא] אצי אצות צאותה שעה היא בוגע
בהחמת והחמת צתור. ועוד הביא מדמאר' בפרי' כל אשר יגע צו הטמא ניעמא למח נאמר לפי שנאמר בחלל חרב צה הכתוב ולימך
על החרב שהוא טמא וטומאת שבעה למדנו בכלים ואדם יגס וכלים שיש מנין ח"ל ובכנסם בגדיים ציוס השיבי שפיר מיקרומם פי'
שהנגיעו שנוגעין צבאדם שנוגע בנת טומאים ז' (ה' נגעים) בנתים משום אף בשאין כלי מתכות ואורית דמשביעי כלי מתכות שפיר מיקרומם בגדיים
כדכתיב צבדיי כהונה (שמות כח) אלה הנגידים אשר יעשו וחסביי זין ולכלל דמילתא כלים בנת וכלים צבאדם ואדם בכלים (וכלים בכלים)
הרי הן כמו' אדם בנת ואדם בכלים: וכלים בכלים ואדם צבאדם ירדו מעלה אמת דליו כללי מתכות בנת הרי הן כמיהו דחרב כחלל
וגם כלים צבאדם כדכתיב (במדבר לה) ובכנסם בגדיים אכל כלים בכלים לא אשכחן שיעשו כיוצא בהן וכלים בכלים השלשי אינו אלא
ערב בין אדם בין כלים (צבאדם) אכל כלים צבאדם הכלים כמו האדם מה האדם טמא ז' אף [כלים] ד' הנוגע ז' וכלים בנת מת הן
כמת מה המת אצי אצות לטמא אדם וכלים טומאת ז' אף כלי טמאה אדם וכלים טומאת ז' ותו לא מיידי:

מסורת הש"ס
(א) נדה טו. ומיספתא
דהלכות פי'ט אהלות פ"ח
מ"ח. (ב) לעיל כ"א. (ג) לעיל
ע"ה. (ד) ש"ך לע"ה. (ה)
ע"ה. (ו) ע"ה. (ז) ו"ל בפסק
(ח) ו"ל בפסק.
(ט) ו"ל בפסק.
(י) ו"ל בפסק.
ההני נמי ה"ס"י:

גהות ה"ב"ח

(א) נב' ופיעות אבנים
היולמות: (ב) רש"י ד"ה
ואין סותר וכו' אכל כאן
ברוך וכו' ואין סותר וכו'
ואחר כך יאל וכו' הקודמין
הפי' ואמ"כ מ"ה וימי
ספירו של מצורע וכו'
וכבס המטטר חץ צבדי:
(ג) ד"ה איבעיא להו וכו'
דקליש ליה:

גליון הש"ס

נב' אין העמים משום
אוריא. עין לעיל דף כ
פ"ה: תוס' ד"ה ת"ש
ובו' והא אורי' פני'
בבלי מתכות. ע"י בתנור
פ"ד חלוץ דף ע"ג ע"ב
ד"ה כי קאמר וכה דלדס
נוגע חרב שטמא בנת
לזן לו הווי' ז' וז':
בא"ד ולא נראה לי
יצ"ע. ע"י שטעוטי ד' ע'
ע"ב מד"ה דכח"ה. וסס
דף ח"ה ע"ה ד"ה ומאן
דמני' ובגטין דף ע"ב ע"ב
ד"ה זו דצביר ר"ת:

הגהות מהר"ב

הרשב"ר
א [תור"ה ת"ש וכו' אשר
פננו לי דלזן. מיבא דלזן
נמק. ויבי' דלס:
ב [בא"ד דלס כשעורה
אצי אצות ובשעה שיהי
נושא עס וכו' מדמאר'
כספרי לכל פ"ב. ג] בא"ד
וככלל דמילתא וכו' ואדם
בכלים בכלים כלי'
ועי' אמ"ר ד' [בא"ד אף
כלים הנוגעים צבאדם ז'
וכי כלי':

הגהות התוספות

- 1. מיבא לא נמק.
- 2. מצ"ל לר"ס. 3. צ"ל אף
- 4. (שעיה סו). 5. צ"ל
- 6. כס"ה דוקא.
- 7. מיבא
- 8. וכלל דמילתא וכו' ואדם
- 9. כלי' וכלים בכלים כלי'
טומאה ערב. 10. צ"ל אף
- 11. כלי הנוגע צו טמא ז'

כהן גדול פרק שביעי נזיר

א) לקמן פ"ג (תוספתא פ"ג),
ב) פס"ד פ"ג (שם), ג) מגלה
שנית (ש"ס), ד) כ"א:
למטה שבעה דוממה,
ה) ש"ך לע"ב.

נוסחת הריב"ן

א) שאילו אם היה עומד בו
למי ספרו ולמי קרבן
ואוכל בקדשים ואח"כ למנות
שבעה ימים וטומאה ואח"כ
למנות דמירות טהרה:
ב) מלאכות בקדשים עד
לאחר כ"ו נצטעף אחר כ"ו
לגלות: ג) שלשים יום בו
עומד היית ומגלת הארץ
שעשית בו: ד) יום אחרי
כ"ו והללו שמי תגליתו כ"ו
ועשה שלשים יום כ"ו נזירות
טהרה ומנה ל' יום: ה) ימי
חלוטו למנון נזירות טהרה
חסני ליה בג' שנים ול' יום
דעה ל' גידול שיער לאחר
ג' שנים ומנה ל' יום חלוטו
עולין לו למנון נזירות טהרה
אלו כ"ו: ו) כלומר דלפניו
בנזירות מרובה אין עולין לו:
ז) ששם היה מוקדם מולט:
ח) אלא מי חלוטו:

הגהות ה"ח

א) רש"י ד"ה אוכל וכו'
ששים יום וזוהי וכו'
הלכך שזה ראינו אוכל
בקדשים אלא לאחר
ששים: ב) ד"ה מה
דברים וכו' לאחר שמי
שנים ששמה וכו' ושמי
תגליתו הראשונה לא
עלו לו: ג) ד"ה ימי חלוטו
ששם היה מוקדם: ד) ד"ה
מנון וכו' כל יהיה עולין
וכו' טהרה הפ"ד ואח"כ
מפ"ד תאמר בימי
חלוטו וכו' והוא רמי
חלוטו:
הגהות ה"ח

גלוין הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי
טומאה. ועל ד"ה ע"ב:
תוס' א"ה אוכל בקדשים
אחרי ששים וכו' לאחר
ק"כ יום היינו צ"ל ק"כ:
הגהות ה"ח

הגהות ה"ב"ר

א) רש"י ד"ה וכו' וכו'
וכו' דשהו. מינה דשהו
נמחק וי"ב דשהו ליה:
ב) תוס' ד"ה וכו' וכו'
גידול שיער אבל מינה אבל
נמחק וי"ב אח"כ לגלל וכו'
לפ"ל:
הגהות ה"ב"ר

הגהות הרומסוף

1. ל' הנה"ה. 2. ל' יום
ששים. 3. ל' תמן. 4. ל'
אע"ג דתגליתו שנית.
5. ל' ממה נפשך אם נזיר
עומד הוא ק"כ יום ושללו
אחר שבעת ימים לתגלת
שמי יכול לגלל. ואם נזיר
טהור לו. 6. ל' טהרה
הוא ומחלוטו. 7. ל' כ"ו
גידול שער ויכול לגלל כ"ו.
8. ל' ואחר תגלית
שלשית. 9. מינה טמא
נמחק. 10. ל' על טומאתו.
11. ל' שכן חלוטו.
12. מינה ביום נמחק וי"ב יום. מינה קמא נמחק. וי"ב דבימי. 14. ל' ר' אלעזר. בגמ' כרשי ויבוס'.

אוכל בקדשים לאחר ששים (א) וזוהי יין ומטמא למתים לאחר ק"כ
יום. שאילו (ב) היה עומד ודאי ומחלוט ודאי היה צריך לגלל לאחר
תגליתו נצטעף ויבוסף שבעה ימים דמגלתו (ג) למי ספרו מציא קרבן
נצטעף ואוכל בקדשים ואח"כ למנות שבעה דמגלתו נזירות טומאה (ד)
ואח"כ למנות שלשים דמירות טהרה
מפני שהנצטעף דוחה לתגלתו דמיר
דמנון לקמן באידך פירקין (דף נ"ג).
תגליתו הנגע דוחה לתגלתו הנזיר
זומן שהוא ודאי ולא זומן שהוא ספק
ונמנא אוכל בקדשים לאחר שבעה
ימים וזוהי יין ומטמא למתים
לאחר ארבעה ימים וארבעה יום. אבל
נעשוי שהוא עומד מספק ומחלוט
מספק שאינו יכול לגלל תגליתו נצטעף
לאחר לפי שאינה דוחה לתגלתו
הנזיר זומן שהוא ספק הלכך שזה
אוכל בקדשים לאחר ששים כו'
כ"ד זכר לו לגלל תגליתו נצטעף
לאחר ארבעה יום שמה לא היית עומד
ולא מחלוט ואי אהר שמי לגלל עד
שלשים יום זכר לו לטוף שלשים (ה) וביקש
לשמות יין אומרים לו עומד היית ולא
מחלוט ותגלתו הראשונה שעשית היא
תגלתו טומאה ואי אהר מותר לגלל
כל שלשים יום מפני שחלה עליו נזירות
טהרה ועומד שלשים יום (ו) ומגלת הרי
ששים יום זכר לו לשמות יין אומרים
לו מחלוט היית ולא עומד והללו שנים
תגליתו שעשית הן שמי תגליתו

אוכל בקדשים לאחר ששים יום ושותה יין
ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום
(א) ותני עלה במה דברים אמורים בנזירות
מועטת אבל בנזירות בת שנה אוכל בקדשים
לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים
לאחר ארבע שנים ואי סלקא דעתך סלקין
ליה יומי תיסוגי ליה בשלש שנים ושלישים
יום ועוד מתיב רב אשי (ב) אין לי אלא ימי
טומאה שאין עולין לו מן המנון ימי חלוטו
מנין רדין הוא ימי טומאה מגלח ומביא קרבן
קרבן יומי חלוטו מגלח ומביא קרבן מה
ימי טומאתו אין עולין לו מן המנון אף
ימי חלוטו אין עולין לו מן המנון לא אם
אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את
הקודמים תאמר בימי חלוטו שאין מבטל
בהן את הקודמין אמרת קל וחומר הוא ומה
נזיר בקבר ששעריו ראוי לתגלית נזירות אין
עולין לו מן המנון ימי חלוטו שאין שעריו
ראוי לתגלית נזירות לא כל שכן ואין לי
אלא ימי חלוטו ימי ספרו מנין רדין הוא
כהן

ראשונות לנצטעף ולשלישית לנזיר טמא ועד שיגלה לתגלתו נזיר טמא
אי אפשר לו לחזור ולמנות נזירות טהרה והיינו דפרך בשלש שנים
ושלשים יום סגי דכך עולה החשבון אלא ש"מ ימי נצטעף אין
עולין לו כל עיקר ולכן לא יגלה שלישי עד סוף שלש שנים דשמה
נזיר טהור הוא ומחלוט היה יומי נצטעף לא עלו לו ונמנא שאינו
יכול לגלל עד סוף השנה: ועוד מתיב רב אשי אין לי אלא ימי
טומאתו שאין עולין לו. דכתיב והימים הראשונים יפלו ימי חלוטו
מנין רדין הוא ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן דהיינו אשם נזיר טמא
וימי חלוטו מגלח ומביא קרבן נצטעף אשם מנורע: לא אם
אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין אבל שלש
חלוטו שפיטע לו דלא יסמרו הקודמין כדדרשין לעיל בפרק שלשה
מינין (דף מד). כי עמא נזרו למעוטי תגליתו ויין שאינו סומרין:
ומה נזיר בקבר ששעריו ראוי לתגלית נזירות. שאם אמר הריני
נזיר כשהיה צבית הקצרות שעריו ראוי לתגלית טהרה שאינו
מגלח ומביא קרבן טומאתו (כדאמרין לעיל בפרק שלישי (דף טו):
אלא מגלח לטוף שלשים יום בשביל נזירות ואע"פ כן אין ימי נזירות
צבית הקצרות עולין לו לנזירותו אלא כשינאל יתחיל למנות ימי
חלוטו שעריו ראוי לתגלית נזירות טהרה שכן צריך לגלל
בשביל נצטעף אינו דין שלא יעלו לו מן המנון: ימי ספרו.
לאחר שנתרפא שהוא מגלח כל שעריו ומנה (כל) שבעה ימים וחזור
ומגלח ואז הוא נטהר לגמרי מנין שאומן שבעה אין עולין לו מן
המנון וקצת קשה דמימי בק"ו מנזיר בקצר ששעריו ראוי לתגלית
טהרה: (א) ס"ד טעון תגליתו. והוה כעין ימי טומאתו:
אבל ימי הזב והזבה ימי הסגרו של מצורע. אחרי שאין עטוין
תגליתו הרי אלו עולין: אילימא בנזירות מועטת כלומר שאין
לו למנות רק שלשים יום משהתחיל נצטעף עד סוף ימי נזירות: והא
בעי גידול שיער. והיינו בעי למימר דימי חלוטו יעלו לו מן המנון
לנזירות דקמתי תאמר בימי חלוטו אין מבטל בהן הקודמין ולכן יעלו
והא ביום (ב) דמתחיל נצטעף לא היה לו למנות אלא שלשים יום ונתרפא
לא היו גידול שיער: אלא לאו בנזירות מרובה שהיה לו למנות יותר
משלשים יום כשנצטעף וכי גילה לנצטעף לו עדיין למנות שלשים יום
יום ואי ס"ד דלאמרין ימי נצטעף יעלו לו מן המנון הרי יש לו עדיין
גידול שיער שלשים יום כעין מילתא דרב חסדא ממש וקאמר מנא
קמנא (א) דלא סלקי ליה וקשה לרב חסדא: ר"ב א"ר יצא אבר ממשו
ואהל

א) מ"י פ"ו מהלכות
נזירות הלכה א':

פי הרא"ש

ושותה יין ומטמא למתים
ותני עלה כד"א בניזיר
מועטת א"ר לו בק"כ
ימים אבל בניזירות בת
שנה אוכל בקדשים אחר
כ"ו שנים דאי"ל לגלל כ"ו
תגליתו של ימי חלוטו
רמי ספרו אלא אחר כ"ו
שנים כמו בניזיר מועטת
אחר ששים יום ושותה
יין ומטמא למתים אחר
ד' ימים בניזיר מועטת
אחר ק"כ ימים ואי ס"ד
סלקי ליה ימי חלוטו
תני ליה בג' שנים ול' יום
יום ספרו אלא אחר כ"ו
הוא כך הוא רמי ואפי'
אחר ד' ימים לתגליתו היה
יכול לגלל וכו' נזיר טהור
הוא ומחלוט כן הוא רמי
שהרי עלו לו ימי נצטעף
לשנה של נזירות ואינו
צריך להמתין רק ל' יום
לגידול שיער. ואחר תגלית
שלישית יתחיל שנה א'
דשמה היה מחלוט טמא
וכ"ו תגליתו הראשונה
לנצטעף וג' לנזיר טמא
ועד שיגלה ויביא קרבנותיו
נזיר טמא א"א לו למנות
נזירות טהרה. אלא ש"מ
ימי נצטעף אין עולין לו
כל עיקר הלכך א"א לו
לגלל תגליתו שלישי עד
סוף שנה ג' ימי חלוטו
מחלוט נזיר טהור היה
רמי נצטעף לא עלו לו
ועוד מתיב רב אשי אין
לי אלא ימי טומאה.
פי' טומאת מת שאין
עולין לו מן המנון דכתיב
והימים הראשונים יפלו
וכיון דסתת את הקודמים
כ"ש שאין עולין לו:
ימי טומאה מגלח ומביא
קרבן אשם נזיר: ימי חלוטו
מגלח לנצטעף ומביא קרבן
מצורע: תאמר בימי חלוטו
שאינו מבטל הקודמים
כדדרשין לעיל פ"ג
מינה טמא נזיר למעט
תגליתו ויין שאין חותרים
אמרת מה נזיר בקבר
ששעריו ראוי לתגלית נזיר
שאם קיבל עליו נזירות
בבית הקברות (א) אינו
ראוי לתגליתו טהרה שאינו
מגלח ומביא קרבן טומאה
בשביל טומאתו כדאיתא
לעיל פ"ג אלא יצא
ומה וישנה ויכול ומנה
נזיר טהרה שצריך לגללו
לנצטעף אינו דין שלא יעלו
לו מן המנון ימי ספרו ו'
ימים שבין תגליתו א' לב'
מנין שאין עולין לו צ"ע
אמאי לא תני מי בק"ו
מנזיר בקבר טהור אין
שעריו ראוי לתגליתו נזיר

א) ל' שעריו ראוי לתגליתו
טהרה. וכו"ה כמ"ד ד"ה וכו'.